

De oorsprong van IKADABUKI, het “vlot”.

Er zijn zo van die zaken die tamelijk duister overkomen in de benaming van vele zaken. Zo ook met de benaming van een bonsai-vorm als de IKADABUKI. De snoeitechniek gaat uit van een omgevallen boom waarbij de takken als nieuwe entiteiten worden gevormd op het lichaam van de oude (levende) stam.

Soms wordt aan de naam “ het vlot” een uitleg gegeven als de oude moederstronk die als een vlot haar takken draagt en lat uitgroeien tot nieuwe volwaardige bomen.

De werkelijkheid kan veel radicaler en toch romantischer zijn.

In het woud stond tussen de statige reuze een heel mooie boom. Hij dikker en hoger dan al de andere en keek uit de hoogte op het bladerdek van de anderen neer. Zijn wortels gingen diep in de grond en hij was met geen honderd olifanten om te duwen. Hij voelde zich de keizer van het woud en was dat ook.

Op de bodem zochten de varens naar licht en verdrumden alle andere planten. Zelfs de zaden van de woudreuzen lieten ze geen kans om te ontkiemen, want daar waar het leven overvloedig is laat het geen nieuw leven toe. Op deze manier was het woud onveranderlijk en leek het wel eeuwig.

Op het einde van een hete zomerdag, na een lange periode van droogte, snakten alle bomen en varens naar wat vocht. Alleen de grootste boom van het woud keek onverschillig om zich heen want zijn wortels waren zo diep in de bodem doorgedrongen, dat hij nooit dorst hoefde te lijden.

Aan de einder troeften donkere wolken samen en bouwden torenhoge donderkoppen. In een werveling stuwden ze tot aan het finament en trokken met zwaar geroffel over het woud gedragen op een hete wind.

Druppels als vijgen zo groot plensden naar beneden doch zij waren bijna verdampt tegen dat zij de bladeren van de bomen raakten zo heet en droog was het. Zelfs de bliksem vond in zijn vertwijfeling geen plaats om zich te ontladen.

Plots zag hij de hoge boom zonder dorst. Daar moet water zijn, dacht de bliksem en stortte zich in volle vaart naar beneden recht op de top van de trotse reus. Langs de stam raasde hij de grond binnen, danste langs de wortels, sprong erin en rolde kokend naar de diepe waterlaag.

Dampend stond de gespleten, half ontschorste

boom te sidderen. Alle leven was eruit geslagen door de grote hitte.

Enkele weken later was hij zijn laatste blad verloren en begonnen de houtwormen en kevers aan zijn voet te knagen. Twee zomers nog bleef hij overeind staan. Daarna werd hij geveld door een najaarsstorm. In zijn val sleurde hij wel tien andere bomen mee, want al was hij dood, hij zag er nog steeds uit als een monument, en dat was hij ook. Zijn stam was zo dik dat hij, geveld, nog boven de varens uitstak.

Er groeide mos op de stam en de seizoenen kwamen en gingen. Enkele zaadjes van de omringende bomen hadden zich op de moslaag gevestigd en waren, in het licht, boven de varens, uitgegroeid tot kleine boompjes. Met hun wortels tastten ze naar beneden, in de hoop vaste grond te vinden. Een paar hielden de stam omstrengeld en als een waterval lieten ze hun wortels naar beneden hangen.

Zo stonden alle bomen in het gelid van de oude stam, die als een vlot de jonge zaadjes de kans had gegeven te ontkiemen boven de zee van varens. De oude keizerlijke reus, die zelf geen nakomelingen had, gaf door zijn dood het nieuwe leven een kans.

En zo volgde in het woud een hele rij bomen de richting die de oude, vergane reus had aangegeven.

Dit verhaal geeft een diepere betekenis aan de de vorm IKADABUKI. Dit is trouwens voor alle bonsaivormen zo. Toch blijven zij in de eerste plaats een natuurlijk drama, weergegeven op mensenmaat. Wanneer we de waarheid achter de vormen en toestanden in de natuur beter begrijpen, kunnen we ook betere bonsais gaan vormen. Wie durft het aan dit verhaal in bonsaivorm te gieten op een andere manier dan met de “klassieke” techniek?